

Trys Marlenos Dietrich grindų skudurai gavo 70039 katalogo numerį. Berlyną jie pasiekė ketvirtadienį, 1993 m. spalio 21 d., aštuntą valandą ryto. Praėjus beveik aštuoniolikai mėnesių po jos mirties. Saugumo sumetimais visuomenei nebuvo atskleista nei atvykimo diena, nei vieta.

Kelionėje pradingsta konteinerio, kuriame jie vežami, spynos raktas.

Atriedėjus į buvusio elektronikos prietaisų detalių fabriko kiemą Spandau rajone (vienas pastato aukštas buvo skirtas laikinam sandėliavimui), spyna buvo nupjauta.

Artimiausiomis dienomis į Berlyną bus atvežti dar keturi konteineriai.

Ir numerius gaus: gėlių kaspinėliai, rankšluosčiai, indų šluostės, tušti kvėpalų buteliukai, nosinaitės, panaudoti degtukai, šaukštai, dovanų popierius, tualetinio popieriaus rulonėliai, vaistų buteliukai, trauklapiai, kailių atraižos – ir kandžių suėstos, byrančios rankose, ir kietos, lūžtančios stipriau spustelėjus (gulėjo skryniose daugiau kaip penkiasdešimt metų). Šimtai šviesos filtrų. Bronzinės lentelės su jos vardu ir pavarde. Per gastroles visada kabinamos ant Marlenos garderobinės durų.

Perukai.

Tarp šilkinio popieriaus lapų išliko egzotiškų paukščių plunksnų, kurias Dietrich metų metais kontrabanda vežiodavosi iš vieno miesto į kitą. Naudoti jas, netgi filmų kostiumams, buvo draudžiama.

Vienoje kartoninėje dėžėje gipsinis jos delno liejinys.

Be viso to, šimtas penkiasdešimt porų pirštinių, keturi šimtai skrybėlaičių, keturi šimtai trisdešimt porų batų, aštuoniasdešimt skrynių, apie septyniasdešimt filmų ir sceninių kostiumų, šešiolika su puse tūkstančio nuotraukų, laikraščiai. Dokumentai, užrašų knygutės, seni vokai, laišakai. Iš viso – trys šimtai tūkstančių užpildytų kortelių.

Knygos. Tarp jų „Nusikaltimas ir bausmė“ su Alberto Einsteino dedikacija, Rilke's poezija, Treblinkos dokumentacija, šeši tomai Konstantino Paustovskio apsakymų ir anglų–lenkų kalbų žodynas, kurio paraštėje prie žodžio „džiūkuje [ačiū]“ Dietrich ranka prirašė: „tschekuya“.

Spintutės, kanapos, foteliai, seni krėslai. Komodos, stalai.

Dvidešimt penkios tonos. Surinktos iš penkių sandėlių: Los Andželo, Niujorko, Londono, Paryžiaus ir Ženevos.

Federalinės Berlyno žemės visa tai nusipirko *Sotheby* aukcione už aštuonis milijonus Vokietijos markių (penkis milijonus dolerių). Tai nebuvo didžiausia pasiūlyta suma, bet Berlynas pateikė visos kolekcijos archyvavimo planą.

Kiekvienas daiktas bus nufotografuotas ir aprašytas. Jei gu tai dokumentai, svarbu pažymėti, apie ką, kurių metų, kas juos parašė.

Kataloguojant kostiumus reikia, be kita ko, nurodyti: dizainerį, filmo pavadinimą, kuriam buvo pasiūtas, spalvą ir audinio rūšį.

Pirmieji darbai bus baigti po penkerių metų. Bet Marlenos Dietrich šeima kasmet perduoda archyvui po kelias dešimtis dėžių su daiktais, kurie anksčiau priklausė jai.